

Sisäkorvan painevaurio - päiväkirjamerkintöjä

31. elokuuta

Lopultakin on koittanut aika lähteä! Minua odottaa kahden päivän mittainen sukellusaktiviteettien jakso *Diving Indie* -sukelluskeskuksessa Premanturassa, Kroatiaassa. Ryhmäämme kuuluu kolme avovesisukeltajaa (joista yhdellä on yli 200 sukellusta takanaan), ja kolme edistyneempää avovesisukeltajaa (minä, mieheni sekä yksi ammattisukeltaja). Sukelluskeskuksen kanssa suunnittelemamme sukellukset ovat helppoja ja ne noudattavat aina turvakäyrää (meillä edistyneillä sukeltajilla enimmäissyvyys on 30 metriä).

Lähdemme sukelluspaikalle Bumbišteen yhdessä muiden sukeltajien ja oppaiden kanssa veneellä.

Päivä on aurinkoinen ja lämpötila on sopiva mukavaan sukellukseen. Pulaudamme veteen yhdessä keskenämme sopimastamme merkistä. Märkäpukuni huppu on kireällä, mikä vaivaa minua jonkin verran, joten päätänkin hieman venyttää sitä ja päästää hieman vettä sisään. Olen sinut itseni kanssa, takanani on yli 60 sukellusta; tiedän että minun pitää alkaa tasata painetta saman tien, heti ensi metreistä alkaen, koska oikea korvani on "hankala tapaus". Toiset laskeutuvat vaivatta, mutta en pidä kiirettä, otan mieluummin rauhallisesti. Jatkan paineentasausta, mutta minun pitää laskeutua hitaasti. Mieheni hidastaa omaa vauhtiaan ja jää odottamaan OK-merkkiäni. Paineentasauksessa on yhä ongelmia, kunnes jonkin ajan kuluttua tunnen, että olen valmis. En tunne erityistä kipua ja olen rauhallinen... ja minulle on sitä paitsi kerrottu että jos on kyse jostakin vakavammasta on kipukin sen mukainen. En kuitenkaan tunne mitään erityistä, hienoista epämukavuutta lukuun ottamatta.

Kun nousen pintaan, oikea korvani on täynnä vettä ja äänet kuuluvat vaimeina ja tulevat jostakin kaukaa. Nenästäni vuotaa verta, mutta se lakkaa kun pääsen takaisin veneeseen. "Iltapäivään mennessä tämä on jo ohi", ajattelen itseseni, "tai ainakin muutaman päivän päästä." Oloni on veneessä vähän hutera, mutta se menee nopeasti ohi.

Iltapäivällä, riittävän monen maissa vietetyn tunnin jälkeen, menemme Jarboliin sukeltaaksemme toistamiseen. Valitettavasti kaikki aamuiset oireet uusiutuvat entisenlaisina sukelluksen aikana ja sen jälkeen; minua huimaa huomattavasti ja nenäverenvuotoni on runsasta.

Oikea korvani tuntuu nyt todella olevan täynnä vettä, enkä kuule sillä enää lainkaan. Toisaalta olen yhä sitä mieltä että kyse ei voi olla mistään vakavasta koska jos olisi, korvaan sattuisi... Vai miten on?

1. syyskuuta

Tänään on päivä, jota olemme kaikkein eniten odottaneet: tänään aiomme sukeltaa sukelluskeskuksen edustalla oleviin luoliin. Kuuloni ei ole ottanut parantuakseen normaaliksi. Lähden sukellukselle ja huomaan, että nyt pystyn tasaamaan paineen aiempia päiviä helpommin ja nopeammin, tai siltä minusta ainakin tuntuu. Vain yhden kerran luolassa ollessani tunnen tarvetta paineentasaukselle ja myös hienoista epämukavuutta, mutta olo helpottuu kun nousen taas pintaan. Pääsen vedestä ongelmitta, enkä edes muista että olisin kärsinyt minkäänlaisista haitoista.

2. syyskuuta

On maanantai ja olemme palanneet viikonloppumatkaltamme, mutta kuulohaittani ei näytä merkkejä

paranemisesta. Mieheni on sitä mieltä, että minun kannattaisi soittaa DANiin ja kysyä neuvoa, varmuuden vuoksi. Kuten aina, puhelunvälittäjä yhdistää minut kohteliaasti ja ammattitaitoisesti DANin lääketieteelliselle osastolle, mistä minua suositellaan painokkaasti käymään KNK-lääkärin vastaanotolla mahdollisimman pian.

4. syyskuuta

DANin neuvosta käyn Triestessä terveysasemalla. Minulle tehdään lukuisia testejä, muun muassa kuulonmittaus ja tympanometria, ja niiden yhteydessä saadaan selville, että kuulohaittani oikeassa korvassa on vakava, ja että syynä on sukeltaminen. Minua huolettaa testitulosten lisäksi myös se, että kukaan ei yritäkään ennustaa kuuloni palautumista. Lääkärit konsultoivat toisiaan ja lopuksi minua pyydetään tulemaan takaisin seuraavana päivänä lopullista diagnoosia varten. He suosittelevat, että pysyisin mahdollisimman pitkälti toisella kyljelläni jotta vältettäisiin sisäkorvan elimien, kuten eteisikkunan tai simpukan, repeämä.

5. syyskuuta

Lisää audiometria- ja tympanometria-kokeita, uusi lääkärin konsultaatio ja lopulta "tuomio": sukelluksessa syntynyt vamma on vaurioittanut sisäkorvaani, ja kuulohaittani on vakava. Mahdollista toipumista ei osata ennustaa. En selvästikään kuule enää mitään, en edes puhelimen soittoääntä puhelimen soidessa korvallani. Minulle kirjoitetaan kortikosteroidiresepti, ja saan lähetteen sukelluslääketieteeseen ja ylipainehappihoitoon erikoistuneelle lääkäriasemalle.

Olen hämilläni, neuvoton ja epäuskoinen, mutta kun saavun lääkäriasemalle, tunnen oloni lähes kotoiseksi: seinille on ripustettu valokuvia kaloista, huomaan myös sukelluskerhojen lähettämiä kiitoskirjeitä, sukelluskarttoja sekä eri organisaatioiden ja sukelluskerhojen vaakunoita. Tri Rinaldi, sukelluslääketieteeseen erikoistunut lääkäri, on aivan mahtava, samoin muu henkilökunta... ja näen myös DANin tarran! Mielialani kohenee välittömästi. Lähdän ylipainehappihoitoon täynnä uutta uskoa.

Lähetän kaikki saamani lääkärinlausunnot DANiin, ja melkein saman tien sieltä vahvistetaan Triestestä saamani lausunto. Sillä hetkellä olen kiitollinen kaikesta tuesta, eivätkä DANin asiantuntijat jätä minua pulaan.

Alkaa toiveikas jakso, ja onneksi alan myös parantua nopeasti. Saatuaani kolme päivää sairaanhoitoa ja käytyäni ylipainehappihoidossa alan kuulla vaurioituneella korvallani puhelimen pirinää - kaukaista mutta erottuvaa täyden hiljaisuuden keskeltä. Ääni kuuluu ylipainehappihoitojakson (8 kertaa) jälkeen kirkkaana ja voimakkaana... Saatan jopa kuulla joitakin sanoja puhuessani puhelimesta! Melkein luulen, että pyörryn onnesta! Hoito tepsii minuun hyvin, enkä ehkä sittenkään jää kokonaan kuulovammaiseksi. En tiennytkään, miten kovasti olin odottanut kuulevani puhelimen äänen!

Melko lailla hermostuneena lähdän uuteen audiometriaan - 335 desibeliä palautunut 460 hävitetyistä edellisen audiometrian jälkeen. Tällaisten positiivisten tulosten jälkeen kaikki tuntuu yksinkertaisemmalta, ja todennäköisesti myös kehoni reagoi asiaan positiivisesti. Lähdän toiselle ylipainehappihoitojaksolle, ja toiveeni ovat katossa... Toivon että pystyisin vielä kuulemaan ympäröivät äänet samoin kuin ennen onnettomuutta.

Mitä enemmän aikaa kuluu, sitä helpottuneempi olen ymmärtäessäni että olen paranemassa. Tinnitus vähenee ja äänet erottuvat koko ajan terävämpinä.

4. lokakuuta

On kulunut kuukausi siitä kun kävin ensi kerran diagnosoitavana ja kuulohaittani oli vakava. Kun olen käynyt ylipainehappihoidossa 16 kertaa, audiometriän tulos on helpotus: 435 desibeliä palautunut 460:stä menetetyistä. Pidän itseäni erityisen onnekkaana sukeltajana, nyt jo entisenä sukeltajana. Minulla on vieläkin vähän tinnitusta, mutta olen luottavainen sen suhteen, että vielä jonakin päivänä pääsen siitä eroon kokonaan.

Tässä ei sittenkään ole kyse pelkästä hyvästä tuurista, vaikka onneakin tarvitaan. Aivan kaikkein ensimmäisestä sukelluksesta lähtien minulla on aina ollut voimassa DANin vakuutus, koska olen ollut varma siitä, että vaikka suunnittelisin jokaisen sukelluksen pienintä yksityiskohtaa myöten, on aina olemassa pieni riski, että saatan nopeasti tarvita DANin kautta pätevää apua ja sairaanhoitoa. Saattaa olla, että suurin osa sukeltajista ei milloinkaan tule tarvitsemaan vakuutusturvaa, mutta heille, jotka joutuvat hätätilanteeseen, on elintärkeää, että voi luottaa asiantuntijoiden ja ammattilaisten ylläpitämään järjestöön. Omassa tapauksessani DANin rooli oli merkittävä: sieltä neuvottiin, että hakeutuisin välittömästi KNK-lääkärin vastaanotolle, ja vahvistettiin, että saamani hoito oli asianmukaista.

Tästä syystä halusin kertoa onnettomuudestani muille; halusin varoittaa kaikkia sukeltavia ystäviäni itseäni kohdanneista ongelmista. Etenkin sisäkorvan painevaurio on riski, joka on jätetty vähälle huomiolle - niin tekevät kouluttajat ja sukeltajat yleensä ottaen, ja lähes kaikki koulutusorganisaatiot. Kaikilla käymilläni kursseilla on aina kerrottu sukeltajantaudista, typpinarkoosista, väärin tehdystä paineentasauksesta johtuvasta tärykalvon repeytymisestä, piilevistä mikrokuplista ja jopa hapen myrkyllisyydestä hyvin syvällä, mutta ei milloinkaan siitä mahdollisuudesta, että painevaurio voisi syntyä sukeltajantaudin ulkopuolella, normaalin (ei pakotetun) paineentasauksen yhteydessä - tai jopa märkäpuvun liian tiukan hupun vaikutuksesta. Toivon että jakamalla kokemukseni pystyn osaltani ehkäisemään tämän piilevän mutta vaarallisen vamman syntymisen.

Asiantuntijan lausuntoja

Kyse on selvästä sisäkorvan painevauriosta, jonka on luultavasti aiheuttanut sisäkorvan vamma, kaikkein todennäköisimmin eteisikkunassa tai suoraan simpukassa. On kiintoisaa tuoda esiin paineentasausvaiva, joka toisin kuin rouva Bolzan kuvailee, on tunnettu ja yleinen. Rouva Bolzan uskoo myös virheellisesti, että ongelmatapauksiin liittyisi aina kipua: "Ellei tunne kipua, ei ole kyse mistään vakavasta". Asia ei ole ollenkaan niin! Jo pelkästään paineentasauksen vaikeudet voivat saada aikaan epätasapainon välikorvan ja sisäkorvan välisissä paineissa, mikä puolestaan voi aiheuttaa vaurioita, vaikka merkittävää kipua ei tuntuisikaan. Nyt kannattaakin vielä entistäkin enemmän nostaa esiin sitä tosiseikkaa, että paineentasausvaikeuksia kuuluu pitää hälytyssignaalina, ja että ei ole turvallista tasata paineita väkisin.

Mitä tulee rouva Bolzanin toteamukseen, että hän pitää itseään tätä nykyä entisenä sukeltajana - uskon että hän on turhan pessimistinen. Hoito onnistui, ja hän parantui täysin; tuskin minkäänlaisia oireita jäi jäljelle. Ehdottaisin että hän ottaisi yhteyttä sukelluslääketieteeseen erikoistuneisiin lääkäreihimme, tri Rinaldiin (Triestessä) ja KNK-erikoislääkäreihin (OTOSUB Medical Associationissa), ja että he yhdessä yrittäisivät löytää syytä ja mahdollisesti ratkaisuja paineentasausongelmiin.

Mitä opimme tästä? Sen, että pakotettu paineentasaus ensimmäisellä sukelluksella ja lähteminen uudelle sukellukselle välittämättä selvistä korvaoireista ja kuulohaitasta ei ole suositeltavaa.

Tämän oppitunnin jälkeen en näe syytä sille, että kyseisen sukeltajan tarvitsisi pitää itseään entisenä sukeltajana.

Tri Alessandro Marroni

Toimitusjohtaja ja hallintoylilääkäri, DAN Europe